

CRIDA AL RESPECTE DEL CANIGÓ COM A EMBLEMA DEL PATRIMONI NATURAL I CULTURAL CATALÀ I LA SEVA INSCRIPCIÓ AL PATRIMONI MUNDIAL DE LA HUMANITAT

Insígnia del Mediterrani, bressol de Catalunya, muntanya sagrada dels catalans, el Canigó és una autèntica terra excepcional. Revela als que hi viuen, en viuen o el visiten sovint la seva increïble diversitat i el seu "esperit del lloc", fruit d'una subtil alquímia mil·lenària entre l'home i la natura.

Terra de transhumància i d'estiba, terra de ferro, terra de resistències, terra de pau, terra de poetes i d'artistes, terra de sabors, terra d'espiritualitat, terra de llegendes, lloc representatiu del pirineisme... aquest massís excepcional gaudeix de la certificació Grand Site de France, que li fou atribuïda el 2012 i renovada el 2018 amb una durada de sis anys. Aquesta etiqueta pretén garantir la preservació a llarg termini de l'esperit del lloc, conciliant la qualitat de l'acollida del públic, la participació dels habitants i un desenvolupament econòmic local sostenible.

Tanmateix, aquesta visió estratègica que respecta la natura i les pràctiques populars de muntanya no té unanimitat. Suscita l'oposició dels partidaris incondicionals d'un desenvolupament basat en la lliure circulació motoritzada en altitud i el condicionament d'infraestructures importants susceptibles de modificar i desfigurar de manera irreversible els paisatges.

En el moment en què la humanitat s'enfronta a la seva supervivència, en què la biodiversitat en general és greument amenaçada, en què l'escalfament climàtic s'accelera*, en què la contaminació s'acumula o fins i tot en què la manca d'aigua comença observar-se en les nostres pròpies vides quotidianes, és urgent que ens comprometem a favor d'una transició ecològica, energètica, econòmica i social del nostre model de desenvolupament. Hem de participar localment en aquesta actuació col·lectiva.

La història recent del massís ja ens ha encarat a les nostres pròpies responsabilitats. Recordem-ho! Què seria el Canigó avui dia si el projecte de pista que uneix l'Estanyol amb Prat Cabrera en el traçat de l'actual GR10, si els diversos projectes d'estacions d'esquí o fins i tot si la línia de molt alta tensió que havia de foradar el piemont s'haguessin concretat? Certament no seria aquesta reserva de biodiversitat, aquest espai de quietud i de serenitat on tornar a les arrels, aquest territori de pràctiques pastorals i agrícoles proveïdores de paisatges i de productes de qualitat.

Seguint l'exemple de la pista entrevalls oberta als anys 70 resseguint un antic camí ramader i tancada el 1994 després d'excavar-hi un traçat que desfigurà el Pla Guillem, res no és immutable, fins i tot si haguessin calgut vint-i-cinc anys de pacients arranjaments per cicatritzar i revegetalitzar les roderes obertes que van resultar del pas dels vehicles 4x4 a 2300 m d'altitud.

És urgent adoptar, generalitzar i perpetuar enfocaments del massís més respectuosos, que produeixin menys danys, menys contaminants i amb pressuposts inferiors en despeses contínues d'obres de manteniment. Clarament això passa per la restricció de la circulació evitable de vehicles de motor en les zones d'altitud que cal protegir o que són vulnerables.

Evidentment, no es tracta d'aïllar aquest espai de llibertat viscuda i practicada, sinó de preguntar-se sobre la nostra forma de vida, les tries que fem a tots els nivells, tant col·lectiu com individual per tal de redefinir la noció d'interès general i el que volem llegar als nostres fills.

Hi ha marges de progrés, sense que semblin una restricció de les nostres llibertats o una trava al desenvolupament de les nostres valls, que ho necessiten. Al contrari, triar aquest tipus de model de desenvolupament pot ser un atot innegable per a la creació de llocs de treball, desenvolupar

l'economia i fins i tot el nostre benestar. Hi ha nombrosos exemples per tot el món (Tirol, Aragó, Catalunya, Arieja...).

El massís del Canigó no mereix, més enllà del títol prestigiós de Grand Site de France, comprometre's en aquest tipus de transició que li permeti entrar al panteó de l'excel·lència? Són els requisits previs indispensables per a un reconeixement en nom del patrimoni mundial de la humanitat el que demanem.

Si és responsabilitat dels representants polítics i dels serveis de l'Estat conservar, valorar i transmetre el patrimoni natural i cultural del massís, és responsabilitat dels ciutadans, les federacions i les associacions de protecció i d'usuaris de la muntanya reivindicar-ne i promoure'n les pràctiques ecoturístiques i sostenibles, decididament enfocades al futur.

CONVIDEM ELS HABITANTS QUE VIUEN I VEUEN QUOTIDIANAMENT LA SEVA MUNTANYA SAGRADA, LA SOCIETAT CIVIL I TOTES LES FORCES VIVES A RECOLZAR I/O UNIR-SE AL COL·LECTIU PROVISIONAL PER LA TRANSICIÓ DEL MODEL DE DESENVOLUPAMENT DEL CANIGÓ I LA SEVA INSCRIPCIÓ AL PATRIMONI MUNDIAL DE LA HUMANITAT.

Firmeu la petició !

* Segons l'Observatori Pirinenc del Canvi Climàtic, els Pirineus s'escalfen un 30 % més ràpid que la resta del planeta. Com a exemple, hi havia 41 glaceres el 1983 als Pirineus, en queden només 19 actualment, i reduïdes a la meitat. En el mateix sentit, aquells qui hi van són testimonis de l'arribada de les cigales al refugi dels Cortalets i de l'afebliment dels arbres a causa de l'estrès hídric.

ELS 40 PRIMERS SIGNANTS DEL MANIFEST

per ordre alfabètic

Christiane Agrafeil, Jean-Jacques Alquier, Philippe Arenas, Daniel Aspe, Louis-Dominique Auclair, Andreu Balent, Joan Becat, Patrice de Bellefon, Christian Blanc, Jean-Pierre Bobo, Jacques Borrut, Eric Casabo, Marie-Christine Charlet, Ghislaine Escoubeyrou, Antoine Glory, Ramon Gual (Terra Nostra), Ramon Gual (cantant del Nord), Bernard Loupien, Françoise Marill, Bruno Marin, Francis Marty, Yvan Marquié, Miquel Mayol, Bernard Mazelle, Paul Mignon, Didier Payré, Pierre Pays, Marie-Pierrette Planes, Joan-Jaume Prost, Gérard Soutadé, Christiane Taurinyà, Jordi Taurinyà, Gérard Thorent, Raoul Vincent, els guardes dels 5 refugis del Canigó : Laure Flausse (Batera), Xevi Bosch (Les Conques), Thomas Dulac (Cortalets), Laurent et Magali (Marialles), Nathalie Sola (Sant Guillem)

El 26 d'abril del 2019 a Prada.